

подобно не бѣхме виждали. Вредъ другаде, щомъ ги наближихме, всички хвърляха пушкитѣ и дигаха ржце. А тия — прилепили се като заковани въ земята и после — стреляте въ гърба“ ..

Атаката, разнебитена отъ по-рано още, пропадаше съвсемъ. Нѣкои ескадрони вече се връщаха, ония, които бѣха преминали отсамъ, сжщо се повърнаха назадъ и вдѣсно, преминаха още веднѣжъ надъ позицията и продължиха да отстѣпватъ. Стрелбата продължаваше, надъ разпилѣнитѣ изъ полето конници се пукаха шрапнели. Спасяваше се вече, кой както можеше.

Но на едно мѣсто се оттегляше по-плътна група, тя се движи бавно, вижда се, че тия хора сж заети не толкозъ съ грижата за себе си, а съ нѣщо друго. Падаха коне, падаха ездачи, групата се топѣше, намаляваше, но все оставаше отъ нея едно ядро, което продължаваше тежката си и грижлива работа. По-рано никой не можа да се досѣти, какво ставаше тамъ, но сега и това се знаеше. Полковникътъ Жабродовъ, който самъ водѣше тази атака, бѣше убитъ. По старъ и строго пазенъ обичай, казацитѣ отнасяха трупа на своя атаманъ. Тѣ сж сръчни въ всѣка джигитовка, това не бѣше трудно за тѣхъ, и ако се движеха бавно и тукъ-таме се спираха, то бѣше затова, защото раненитѣ и умиращи